

Lausunto biometrisia tietoja koskevan sääntelyn muuttamisesta VN/27189/2023

Demla ry lausuu lakiesitysluonnoksesta koskien biometrisia tietoja koskevan sääntelyn muuttamisesta seuraavaa:

1 Yleiset periaatteet

Yksityisyyden suoja on Suomen perustuslaissa taattu perusoikeus (10 §). Pykälän 1. momentin mukaan jokaisen yksityiselämä, kunnia ja kotirauha on turvattu. Henkilötietojen suojasta säädetään tarkemmin lailla.

Henkilötietojen suoja on myös EU:n perusoikeuskirjassa taattu perusoikeus. 8 artiklan mukaan jokaisella on oikeus henkilötietojensa suojaan (1). Tietojen käsittelyn on oltava asianmukaista ja sen on tapahduttava tiettyä tarkoitusta varten ja asianomaisen henkilön suostumuksella tai muun laissa säädetyn oikeuttavan perusteen nojalla. Jokaisella on oikeus tutustua niihin tietoihin, joita hänestä on kerätty, ja saada ne oikaistuksi (2). Riippumaton viranomainen valvoo näiden sääntöjen noudattamista (3).

Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan mukaan jokaisella on oikeus nauttia yksityis- ja perhe-elämäänsä, kotiinsa ja kirjeenvaihtoonsa kohdistuvaa kunnioitusta (1). Viranomaiset eivät saa puuttua tämän oikeuden käyttämiseen, paitsi kun laki sen sallii ja se on välttämätöntä demokraattisessa yhteiskunnassa kansallisen ja yleisen turvallisuuden tai maan taloudellisen hyvinvoinnin vuoksi, tai epäjärjestyksen tai rikollisuuden estämiseksi, terveyden tai moraalien suojaamiseksi, tai muiden henkilöiden oikeuksien ja vapauksien turvaamiseksi (2). Henkilötietojen käsittelyssä Suomea velvoittaa myös Euroopan neuvoston yleissopimus yksilöiden suojelusta henkilötietojen automaattisessa käsittelyssä, ns. tietosuojayleissopimus, jota lakiesityksessä ei jostakin syystä mainita kertaakaan.

Lakiesityksiä on siten tarkasteltava sekä kotimaisten perusoikeuksien rajoitusedellytysten, EU-oikeuden ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen ja tietosuojayleissopimuksen näkökulmasta. Lakiesityksessä tämä perus- ja ihmisoikeuslähtöinen tarkastelu ei kuitenkaan ole ollut lähestymistapana, eikä perus- ja ihmisoikeuksia ole tarkasteltu kokonaisuutena. Sen sijaan esitysluonnoksessa tarkastellaan ilmiötä pala palalta, säädös kerrallaan. Tällaista tarkastelutapaa ei voida pitää onnistuneena, eikä siitä saa käsitystä, että uutta lainsäädäntöä pyrittäisiin sovittamaan perus- ja ihmisoikeussääntelyn kokonaisuuteen.

Ongelmallista on myös, että sääntelyehdotuksissa ei oteta huomioon esimerkiksi EU-oikeudellisen sääntelyn tarkoitusta. Tästä yhtenä esimerkkinä mainittakoon, että sivulla 9 EU:n tekoälyasetusta käsittelevässä kappaleessa todetaan ensin, että pääsääntönä on järjestelmien käytön kieltä biometriseen etätunnistukseen lainvalvontatarkoituksessa, lukuun ottamatta tyhjentävästi lueteltuja ja kapeasti määriteltyjä tilanteita, joissa käyttö on ehdottoman

välttämätöntä sellaisen tärkeän yleisen edun saavuttamiseksi, jonka merkitys on riskejä suurempi. EU-sääntelyn tarkoituksena siten on nimenomaan rajoittaa viranomaisten pääsyä henkilötietoihin ja varmistaa yksityisyyden suojan toteutuminen, ei kannustaa tämän oikeuden rajoittamiseen.

Esitysluonnoksessa todetaan kuitenkin heti seuraavassa kappaleessa, ikään kuin tulkintana edellisestä, että jäsenvaltioilla on kansallinen liikkumavara sallia reaaliaikaisten biometrinen etätunnistusjärjestelmien käyttö, ja siksi on mahdollista. Eli lähtökohtana ei ole lainkaan pohtia, millaista EU-asetuksen tavoitteiden ja hengen mukainen sääntely olisi, vaan etsiä sen sijaan laajin mahdollinen kansallinen liikkumavara, jonka EU-asetus mahdollistaa. Näyttääkin siltä, että tavoitteena on jonkinlainen EU-minimitasolle asettuminen tai jopa pohjan jouston kokeileminen, eikä suinkaan EU-sääntelyn yksityisyyden suojan tavoitetta kunnioittavan kansallisen sääntelyn aikaansaaminen.

Tarkastelemme seuraavassa poliisille esitettyjä valtuuksia erityisesti EU-oikeudellisesta näkökulmasta ja toiseksi kotimaisesta valtiosääntöoikeudellisesta näkökulmasta perusoikeuksien rajoitusedellytysten kautta.

1.1 Ydinalueen koskemattomuus

Biometriset tiedot luokitellaan erityisiin henkilötietoryhmiin, joita on suojeltava erittäin huolellisesti. Tietojen käsittely voi aiheuttaa vakavia riskejä yksilön perusoikeuksille, mukaan lukien yksityisyydelle. Ne ovat pysyviä läpi elämän, eikä niitä lähtökohtaisesti pysty muuttamaan. Niitä käytetään myös enenevässä määrin erilaisiin laitteisiin ja palveluihin kirjaututtaessa. Näin ollen voidaan katsoa, että biometriset tunnistetiedot kuuluvat henkilötietojen ydinalueelle.

1.2 Rajoitusten hyväksyttävyys ja niiden suhde tavoitteen määrittelyn täsmällisyyteen ja tarkkarajaisuuteen

Lähtökohtana hallituksen esitysluonnoksessa on henkilöiden biometrinen tunnistetietojen käyttö niiden käyttötarkoituksesta poikkeavalla tavalla. EU-sääntelyssä on päin vastoin lähtökohtana, että tällainen käyttö on kiellettyä. Siksi hyväksyttävää tarkoitusta tulee perustella erityisen painavalla yhteiskunnallisella tarpeella.

Sekä perusoikeuksien rajoitusedellytykset, Euroopan ihmisoikeussopimus että EU:n tietosuoja-asetus velvoittavat kiinnittämään huomiota rajoitus- tai poikkeamisperusteiden hyväksyttävyyteen. Vaikka sekä kansallinen turvallisuus, että rikosten torjunta ovat sinänsä painavia yhteiskunnallisia, yleistä etua palvelevia tavoitteita, on kuitenkin huomautettava, että molemmat käsitteet ovat hyvin laajoja ja siten haastavia täsmällisyys- ja tarkkarajaisuusnäkökulmasta. Kaikki kansallisen turvallisuuden näkökulmasta kielteiset ilmiöt eivät ole yhteiskunnan elintärkeille toiminnoille yhtä vaarallisia, eikä kaikki rikollisuus ole yhteiskunnalle yhtä vaarallista tai haitallista.

Kansallisen turvallisuuden ja rikollisuuden määrittelyssä käydään aina myös arvokeskustelua, jossa on kyse yhteiskunnallisista käsittekkamppailuista ja ristiriidoista. Niistä ei vallitse yhteiskunnassa yksimielisyyttä myöskään asiantuntijoiden keskuudessa. On huolestuttavaa, jos Suomessa ollaan päätyvässä tilanteeseen, jossa kansallisella turvallisuudella tai rikostorjunnalla voidaan perustella melkein mitä vain viranomaisten toimivaltuuksien kasvattamista. Vielä huolestuttavampaa on, jos tällaiseen kehitykseen ajavat yksipuoliset, voimakkaan poliittisesti motivoituneet ja tutkimukseen perustumattomat lainvalmistelua ylhäältä ohjaavat painotukset tai valmistelevalle tahon itsensä parissa edustettuna olevat viranomaistoiminnan tehokkuutta yksipuolisesti painottavat mustavalkoiset näkemykset.

Vaikka hallituksen esitysluonnoksen tavoitteena on julkilausutusti parantaa kansalaisten luottamusta poliisiin (s. 28), on kyseenalaista, lisääkö kaikkien Suomen kansalaisten biometrinen tietojen käytön mahdollistaminen potentiaalisten tulevien estämiseksi tai mahdollisesti jo tapahtuneiden rikosten paljastamiseksi kansalaisten luottamusta. Se voi päinvastoin myös antaa kansalaisille viestin, että he ovat kaikki epäiltyinä rikoksesta ja että heihin ei luoteta. Heille ei myöskään anneta tosiasiallista mahdollisuutta olla antamatta keskeisiä henkilötietojaan poliisille.

Esitysluonnoksessa viitataan myös poliisin nauttimaan luottamukseen, jota mitataan poliisibarometrillä (s. 36). Ei ole kuitenkaan aivan yksiselitteistä, mistä poliisibarometrin tulokset kertovat. Kysymys luottamuksesta poliisiin on hyvin yleisesti asetettu, ja suurimmalla vastaajista ei ole konkreettista kokemusta poliisin kanssa asioimisesta, lukuun ottamatta mahdollisesti henkilöasiakirjojen hakemista. Tällöin luottamus perustuu ns. yleiseen luottamukseen (poliisibarometri, luku 2.4). Poliisin luottamukseen vaikuttivat myönteisesti (poliisibarometri, luku 2.4) erityisesti se, että poliisi toimi asiallisesti, avoimesti ja oikeudenmukaisesti esiintyessään julkisuudessa, kohdatessaan ihmisiä ja hoitaessaan tehtäviä. Poliisin valtuuksien lisääminen erityisesti yksittäisen poliisimiehen harkintavaltaa lisäävällä tavalla kasvattaa riskejä asiallisen, avoimen ja oikeudenmukaisen toiminnan laiminlyömiseen, mistä on jo nyt merkkejä niin tutkimuksessa kuin muilta kansalaistoimijoilta ja -järjestöiltä saamamme viestin perusteella. Erityistä huolta kohdistuu tällä hetkellä poliisissa piilevään rasismiin ja etniseen profilointiin sekä erilaisten mielenosoitusten kohteluun.

Tietoomme tulleen tutkimuksen ja kansalaistoiminnasta tulleiden viestien perusteella poliisi käyttää henkilöntunnistamisessa harkintavaltaansa myös rasistisesti vaatimalla henkilöasiakirjojen näyttämistä etnisiin vähemmistöihin kuuluvilta henkilöiltä ilman kunnollisia perusteita. Poliisi myös määrittää mielenosoituksia olennaisesti lainvastaiseksi pelkän sijainnin perusteella arvioimatta konkreettisesti niiden tosiasiallisesti liikenteelle aiheuttamaa haittaa (ks. esim. Amnestyn [mielenosoitustarkkailuraportti](#) 2024, s. 8-10). Amnestyn raportissa huomautetaan myös, että poliisi käyttää suhteettoman kovia voimakeinoja mielenosoittajia kohtaan. Tietoomme on tullut myös (ja tähän viitataan myös em. Amnestyn raportissa), että poliisi käsittelee erityisesti kansalaistottelemattomien mielenosoittajien toimintaa lähtökohtaisesti rikoksina oikeuttaakseen voimakkaampia pakkokeinoja, vaikka sille ei useinkaan ole perusteita.

Amnestyn raportin mukaan poliisin toiminta heikentää mielenosoittajien luottamusta poliisin toiminnan asianmukaisuuteen ja puolueettomuuteen.

Olemme tällä hetkellä erittäin huolissamme kokoontumisvapauden toteutumisesta maassamme, ja poliisin harkintavallan kasvattaminen lainvalvontatehtäviin liittyvissä henkilötunnistustapauksissa mahdollistamalla kenelle tahansa poliisin edustajalle pääsy biometrinen tunnistetietojen rekistereihin on hyvin kyseenalaista.

On myös huomattava, että Helsingin huume- ja rikospoliisin entisen päällikön Jari Aarnion oikeusjutun myötä niiden kansalaisten osuus, jotka arvelevat, että poliisissa esiintyy korruptiota, on noussut. Sisäiseen valvontaan on kohdistettu kritiikkiä myös tutkimuksessa (ks. esim. Ks. esim. Tuomas Ikonen ja Anna Kristiina Kokko, "Salaisella pakkokeinolla kertyneen ylimääräisen tiedon käyttämiseen kohdennettava sisäinen laillisuusvalvonta – nykytila ja kehittämistarpeet," Oikeustiede-Jurisprudentia 56, no. LVI (10/18 2023).)

Hyväksyttävyyden näkökulmasta erittäin ongelmallisia ovat ne lakiesityksen tilanteet, joissa ei ole kyse edes jo tapahtuneen, poliisin tietoon tulleen rikoksen tutkinnasta, vaan toimitaan todennäköisyyksien ja arvailujen varassa, toisin sanoen kun toimitaan hallinto-oikeudellisella eikä rikosoikeudellisella alueella. Tällaista toimintaa on lakiesityksessä rikosten estäminen ja paljastaminen, vaaran torjuminen sekä henkilön tunnistaminen. Rekisterien avaaminen tällaisiin potentiaalisesti tulevaisuudessa tapahtuvien vaarojen tai rikosten torjumiseen tai mahdollisesti tapahtuneen rikoksen paljastamiseen tulee suhtautua erityisen torjuvasti. Demla ry näkee koko lakihankkeen erittäin arveluttavana, ja erityisen kielteisesti se suhtautuu biometrinen tietojen käyttöön sellaisella perusteella, johon liittyy yksittäisen henkilön suurta harkintavaltaa tapahtuman todennäköisyyden arvioinnissa.

1.3 Rajoitusten oikeasuhtaisuus

Esitettyjä toimivaltuuksia tulee tarkastella niiden oikeasuhtaisuuden näkökulmasta. Tähän velvoittavat sekä tietosuojalaki että perusoikeuksien rajoitusedellytykset.

Poliisi saisi esitysten mukaan pääsyn yli neljän miljoonan henkilön biometriin tietoihin. Tämä tarkoittaa valtaosaa kaikista suomalaisista. Kun otetaan vielä huomioon, että ilman matkustusasiakirjaa tai henkilötodistusta on nyky-yhteiskunnassa huomattavan vaikeaa elää, ei tietojen rekisteröinnistä käytännössä ole mahdollista kieltäytyä. Lisäksi rekisterin avaamishetkellä tulisi vastaan tilanne, jossa rekisteriin jo tallennettujen tietojen osalta ihmisillä ei olisi ollut edes teoreettista mahdollista kieltäytyä tietojen käyttämisestä käyttötarkoituksesta poikkeavalla tavalla, sillä kun rekisteri perustettiin, vakuutettiin mediassa, että rekisteriä ei tultaisi avaamaan muuhun käyttöön kuin henkilöllisyyden varmistamiseen ja väärinkäytösten estämiseen. Ainoa mahdollisuus olisi ollut olla rekisterin perustamisesta lähtien ilman matkustusasiakirjaa ja lähteä siitä hypoteettisesta oletuksesta, että rekisteri joskus avattaisiin. Tällaisen valppauden ja kieltäytyksen odottaminen tavallisilta ihmisiltä on kohtuutonta. Kuten yllä on todettu, on myös kyseenalaista, lisääisivätkö nämä valtuudet poliisia kohtaan tunnettua luottamusta, vai kasvattaisivatko ne pikemmin yhteiskunnassa vallitsevaa polarisaatiota.

1.4 Asianmukainen tietojen käsittely ja tietoturva

Yksilöiden kannalta biometrinen tietojen käsittelyyn liittyy riskejä tietovuotoihin ja -murtoihin. Aina kun rekistereihin luodaan uusia rajapintoja ja käyttäjien määrää lisätään, tietovuotojen ja -murtojen riski kasvaa. Biometrisen tiedot ovat vieläpä hyvin haavoittuvaisia väärinkäytöksille, koska ne ovat pysyviä.

Lakiesityksen myötä biometrinen tietojen rekistereille luodaan uusia rajapintoja. Lisäksi sillä mahdollistettaisiin tietojen jakaminen myös kansainvälisesti SIS-järjestelmään. SIS-poliisiyhteistyöasetuksen mukaan biometrisiä tietoja tulee viedä järjestelmään, mikäli ne ovat saatavilla. Aikaisemmin on tulkittu, että ne eivät ole olleet Suomen osalta saatavilla, mutta mikäli ne avataan poliisin muuhun käyttöön, muuttuu tämäkin. Näin ollen hallituksen esitetäänkin biometrinen tietojen jakaminen eräissä tapauksissa SIS-järjestelmässä julkaistaviin kuulutuksiin. Ehdotuksessa ei käsitellä kovin tarkasti SIS-tietojärjestelmän tietoturvaa, eikä avata, kuinka kauan kuulutukset ja sitä myötä biometriset tiedot säilyvät järjestelmässä tai voiko sieltä jakaa tietoja muihin järjestelmiin.

Lakiluonnoksessa mahdollistettaisiin tietojen jakaminen myös muihin EU- ja ETA-maihin. Kysymyksenä on, onko varmistettu, että biometriset tiedot eivät päätyisi esimerkiksi Unkarin tai jonkin muun Venäjä-mielisen valtion kautta esimerkiksi venäläisille viranomaisille. Elämme epävakaa aikaa, ja on mahdollista, että äärioikeistolainen tai jokin muu Venäjä-mielinen puolue saa hallitsevan aseman jossakin muussakin EU- tai ETA-maassa tulevaisuudessa. Miten tällaiseen on varauduttu?

1.5 Oikeusturvajärjestelyt ja väärinkäytösten esto

Lakiesityksen mukaan vertailujen tekeminen edellyttäisi tietyissä tapauksissa (ei tosin kaikissa, mistä tarkemmin kohdassa 2) pidättämiseen oikeutetun virkamiehen tai suojelupoliisin päällystään kuuluvan poliisimiehen pyyntöä ja vertailut toteutettaisiin keskusrikospoliisissa. Vertailun keskittäminen keskusrikospoliisiin parantaa tilannetta siihen nähden, että jokaisella pidättämiseen oikeutetulla virkamiehellä olisi mahdollisuus päästä vertailemaan tietoja. On hyvä, että jokin toinen taho arvioi pyynnön välttämättömyyden.

Menettelyyn ei kuitenkaan tulisi vastaavaa tuomioistuINVALVONTAA kuin salaisten tiedonhankintamenetelmien käyttöön. Se kasvattaa poliisin toimivaltuuksia entisestään ja vähentää siihen kohdistuvaa ulkopuolista valvontaa, mikä lisää lakiesityksen arveluttavuutta.

Kuten yllä on todettu, poliisista on paljastunut useita väärinkäytöksiä lähtien etnisestä profiloinnista ja rikostutinnan tehottomuudesta (esimerkiksi seksuaalirikosten osalta) päätyen vakaviin korruptiotapauksiin. Hiljattain arvostettu poliisin esimiesasemassa oleva työntekijä erosi Helsingin poliisilaitokselta ja moitti organisaatiota huonosta johtamisesta, rasismista ja painostavasta ilmapiiristä. Myös korruptio- ja huumausainerikoksista tuomittu huumeepoliisin päällikkö Jari Aarnio työskenteli samalla poliisilaitoksella.

Vaikka tuomioistuINVALVONTAakin kohtaan on kohdistettu kritiikkiä, velvoittaa sen olemassaolo kuitenkin poliisin perustelevaan toimenpiteiden tarpeellisuutta ulkopuoliselle taholle ja mahdollistaa valvonnan kehittämisen asiantuntijuutta ja resursseja parantamalla. On toisaalta totta, että keskusrikospoliisilla on todennäköisesti käräjäoikeuksia parempi asiantuntemus arvioida pyyntöjen tosiasiallista välttämättömyyttä. Näin isoa toimivaltuuksien kasvattamista on kuitenkin todella perusteetonta esittää ilman minkäänlaista poliisiorganisaation ulkopuolista valvontaa.

Käsitlemme kohdassa 2 tarkemmin ehdotettuja menettelyitä.

2 Yksityiskohtaisia huomioita

Demla vastustaa kaikkia ehdotettuja poliisin lisätoimivaltuuksia sekä tietojen jakamisen laajentamista nykyisestä. Mielestämme ehdotus sisältää kokonaisuudessaan merkittäviä tietoturvariskejä epävakassa maailmanajassa ja se tulisi harkita uudelleen.

Alla vielä muutamia yksityiskohtaisia huomioita poliisin henkilötietolaista:

Eryyisesti Demla haluaa kiinnittää lisähuomiota ehdotettujen lisätoimivaltuuksien myöntämisen ongelmallisuuteen kohdassa 15 b § henkilön tunnistamiseksi, 15 d § vaaran estämiseksi, 15 e § rikoksen estämiseksi ja paljastamiseksi, näitä perusteita on käsitelty yllä kohdassa "Yleistä".

Demla ihmettelee lakitekstin sekavaa kirjoitustapaa ja menettelyä kaikissa kohdissa erityisesti siitä näkökulmasta, että valtuus pyytää tietojen vertailua ollaan lakitekstin perusteella ilmeisesti myöntämässä kohdissa 15 d - 15 f § kaikille pidättämiseen oikeutetuille virkamiehille, poliisin lisäksi myös niille virkamiehille, jotka ovat tullin, rajavartiolaitoksen, syyttäjän, suojelupoliisin sekä puolustusvoimien palveluksessa (ks. s. 44). Eryyisesti Demla ihmettelee, mitä puolustusvoimien palveluksessa olevat virkamiehet tekevät tällaisilla tiedoilla. Lisäksi, miksi 15 e § on kirjoitettu siten, että kuka tahansa em. virkamiehistä saa tehdä pyynnön, mutta tuloksia käsitellään poliisissa? Lakiesityksessä on siten hyvin sekavasti esitetty, mille tahoille nämä valtuudet on tarkoitus ylipäänsä myöntää ja keiden niitä on tarkoitus hyödyntää.

Demla ihmettelee myös, miksi missään muussa kohdassa kuin 15 c:ssä tietoja vertaavan virkamiehen koulutuksesta ja nimeämisestä ei ole säädetty, eikä myöskään tietojen hävittämisestä välittömästi ole säädetty muutoin kuin 15 c:n osalta. Myöskään vertailun tuloksia käsittelevien virkamiesten virka-asemasta ja koulutuksesta ei ole säädetty missään kohdassa. Eryyisen kummallista tämä on kohdissa 15 a ja b §, jossa tietoja ei edes käsitellä ainakaan suoraan sanottuna mihinkään rikosepäilyyn liittyen,

vaan kyse on henkilöllisyyden selvittämisestä. Luulisi olevan ilmeistä, että kaikissa tapauksissa vain tehtäviin nimenomaisesti koulutetut ja nimetyt, tietosuojaan huolellisesti perehtyneet virkamiehet pääsisivät tekemään vertailuja, ja jonkinlaisia vaatimuksia tulisi asettaa myös tuloksia käsitteleville henkilöille.

Kuten Demla on yllä todennut, vastustamme erittäin painokkaasti biometrinen tunnistetietojen vertailua henkilöllisyyden tunnistamiseksi poliisin yleisissä lainvalvontatehtävissä, ja sitä suuremmalla syyllä ihmettelemme ehdotettua sääntelyä, kun siinä tapahtuvaan tietojen vertaamiseen ei ole ehdotettu sitäkään kontrolloivaa menettelyä kuin muihin kohtiin. Vertailua saa ilmeisesti esitetyn perusteella tehdä oman harkinnan mukaan kuka tahansa poliisin palveluksessa oleva henkilö, eikä vertailun tulosten hävittämisestä ole säädetty mitään.

Demla kannattaa kuitenkin nykyisen poliisin henkilötietolain 15 §:n 1. momentin tarkentamista hallituksen esitysluonnoksen 15 c §:n mukaisesti, mutta muutettuna siten, että vertailu tehtäisiin keskusrikospoliisissa ja täsmennettäisiin, että kyse olisi kuolleista uhreista. Demlan näkemyksen mukaan kohta kuuluisi seuraavasti:

“Henkilökorttilaissa ja passilaissa ja ulkomaalaislain 131 §:ssä säädettyjen tehtävien suorittamiseksi käsiteltäviä biometrisiä tietoja saa käyttää muuhun kuin niiden alkuperäiseen käsittelytarkoitukseen vain, jos se on välttämätöntä luonnononnettomuuden, suuronnettomuuden, muun katastrofin tai rikoksen kohteeksi joutuneen tai muuten tunnistamattomaksi jääneen *menehtyneen* uhrin tunnistamiseksi tai uhrin henkilöllisyyden todentamiseksi. *Vertailun tekee keskuspoliisi*. Oikeus tietojen vertaamiseen on vain erikseen nimetyllä, asianmukaisen koulutuksen saaneella *keskusrikospoliisin* palveluksessa olevalla virkamiehellä pidättämiseen oikeutetun virkamiehen tai suojelupoliisin päällystöön kuuluvan poliisimiehen pyynnöstä. Vertaamista varten otettuja tietoja voidaan käyttää vain vertaamisen ajan, ja ne on hävitettävä välittömästi sen jälkeen.”